

כמת מערכות

אגרות קוראים

הרהורים לאחר קרב

ראויים לשימוש. לדוגמא: את החפירה יכולה להיות משומנת ומגורזת, אך כשידית-האח סדוקה — אין לה כל ערך בשביל החייל המקבל אותה.

רכב

לגדוד דרוש מספר לא מבוטל של כלי רכב ורצוי היה שהמכונות הבאה ליחידה תהיה מצוידת ברשת הסואה. ואם מדובר ברשת הסואה, האם יודעים האנשים המכנינים את הרשת את כללי ההסואה? (שבירת קוים). חושבני שלא יתכן לשזור את החוטים ברשת בצורת משבצות או קוים סימטריים (כי צילום אויר יגלה זאת מיד) אלא בצורת גוף עץ או שיח. עם הרכב בא נהג. כיצד יוסבר הדבר שנהג יגיע לגדוד ללא ציוד אישי? האם יש בגדוד רזרבה של ציוד אישי, לחלוקה לחיילים שאינם אורגניים לגדוד?

נהיגה

האם חישוב מישוה כמה זמן אפשר להטיל על נהג לאחוז בהגה במשך 24 שעות? ומה הן הסכנות ה"כרוכות בדבר אם עוברים על הזמן המותר? אני מבין שמחוסר כוח אדם מתאים אין אפשרות להצמיד לכל מכונה נהג ונהג-משנה, אבל ישנה אפשרות ל"עביר קורס מזורו ביותר לקצינים ולסמלים שב"יחידה שבלאו הכי יושבים ליד הנהג כאחראים על המכונה.

היסעים

ידוע שלכל מכונית ישנו מספר מותר של נוסעים, וקיים איסור מוחלט להסיע יותר מהמותר. בזמן המלחמה מתירים את הרצועה ודוחסים במכונה כמה שנכנס. ברור כי עייפות החיילים גם היא למעלה מהמותר — והתוצאה: בשעת הצורך לקפוץ מ"המכוניות, לרוץ, להתפרס, ולהתקדם עונה החייל "המפקד, רגלי נרדמו ואיני יכול להתקדם". מצב זה עלול להיות קריטי בזמן התקפת השירה מהאוויר. שמירה על הציוד תוך כדי הקרב

רוב הקרבות בוצעו תוך כדי תנועה; ירידה מ"המכוניות, התפרסות, וכניסה לקרב. המכוניות היו

מבצע סיני הוריד את הלוט מעל האבן שנקראת צבא המילואים, על כל בעיותיו. ברור שכעת חוסלו וסולקו הבעיות וכל סימני השאלה: הענין "דפק". אך בכל אופן, החל מרגע הקריאה על כל צורותיה השונות התגלו מספר דברים שכדאי לעמוד עליהם ולהרהר, ללמוד מהנסיון למצבים דומים להבא:

מחסן החירום

תוך כדי חלוקת ציוד לפרט התגלה מחסור במספר פריטים שהיו צריכים להיות בתרמיל הגדול, כגון: מימיה, נושא-מימיה, שכמיה, רשת הסואה, וכו'. ונשאלת השאלה כיצד אפשר לחסל את הדבר. זמנו של האפסנאי הפלוגתי, המקבל את המחסן ה"פלוגתי, מצומצם מאוד מאוד, ואין באפשרותו לבדוק כל תרמיל, ולעמוד על הפריטים החסרים בו. הצעתי היא, כי אגף האפסנאות יבדוק את הדברים מדי פעם בפעם (כדוגמת ביקורת תקופתית על איחסון הנשק ביחידה). בביקורת כזו יש לבדוק את התרמיל, אם מכיל הוא את כל הפריטים, ואם אין צורך בהשלמות ובהחלפות שונות. ביקורת זו חייבת, לדעתי, לודא לא רק שהאיחסון והתחזוקה הם בסדר, אלא גם ש"החייל יקבל עם התייצבותו חגור וציוד תקינים ו"

יש לבדוק מדי פעם את התרמילים

והתכלך בחול. הדבר נבע מההוראות הנהוגות ב- צבא. המחייבות שימון דק וקל של החלקים הנעים (ניקוי לפני היריה). כך קרה, שבשעת הלחימה על חידוד לא היה במה לירות. לא הכזיבו הרימונים, שטיהרו את עמדות האויב ביעילות. עם כיבוש עמדת-אויב הופעל מיד נשק האויב — זה לא הכזיב אף שהיה מוחלד ונשמר בצורת תחזוקה גרועה ב- יותר; אולם כתוצאה מכך שלא שומן זה עידן ר- עידנים — האבק והחול לא נדבקו אליו. אי לכך חושבני שיש לשנות במקצת את ההוראות בנידון „ניקוי לפני היריה“, ויש לנקות ולרחוץ את כלי היריה בבגזון או בנוזל אחר אשר יסיר ממנו כל טיפת שמן. כלל זה יפה גם למחסניות ולקפיצייה, ובטוחני שכך ימנעו תקלות רבות.

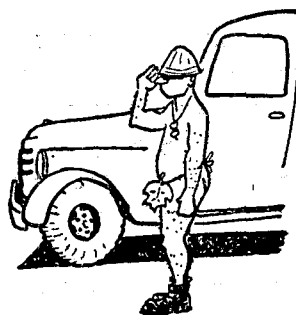
שלל

1. נשק אויב: כל החיילים חייבים ללמוד את השימוש בנשק אישי של חיילי האויב (רובה, תמ"ק וכו') כי ברגעים מסוימים הם יעילים עד למאד. רצוי היה שבכל כיתה יהיו לפחות 2 חיילים שידעו להפ- עיל נשק אויב מכל סוג שהוא, כי קורה לא פעם שישנה אפשרות טובה עד למאד להפעלת נשק ה- אויב ה"כבד", הנופל שלל בידי היחידות הקטנות. חושבני שרצוי לצרף לכל יחידה שכבשה מוצב צות בן 2-3 איש מחיל-חימוש שיעזרו בפניו נשק האויב על תתמושתו ושאר אביזריו (בתנאי שהם מכירים את נשק האויב) והם יהיו האחראים לצורת הפינוי וכו'. כי לאחר הכיבוש עסוקים חיילי היחידה בהתבססות והתארגנות, ואין שעתם פנויה לפינוי — כיון שעליהם לנצל את ההצלחה.

2. שלל אישי: ידועה ומפורשת היתה הפקודה: „אין לנגוע בשום חפץ, אין לקחת שלל“. והסיבות לה היו די ברורות (מיקוש, התפרקות רוח הקרב וכו') על אף זאת נלקח שלל. עד כמה שידוע היו משפטים די חמורים בנידון והעבריינים באו על עונשם. ראוי היה להודיע ברבים על העונשים שהוטלו — דבר שהיה מפחית במידה רבה את הלהיטות לצבירת שלל להבא.

יששכר המהרהר

ברוב המקרים בקו הראשון, ועליהם נשאר הציוד — כגון: תרמיל גב, תחמושת רזרבית, ציוד הנדסי, מנות קרב. עם הפעלת מספר מכוניות לפינוי פצועים, התברר לאחר הקרב שחסר חלק מהציוד — והתוצאה: חוסר אפשרות לחלוקת מנות-קרב בהפסקה בין קרב אחד למשנהו; חוסר כלי התחפרות יחידתיים וכו'. והמסקנה — בצאת היחידה לקרב יש לקחת בתכנון מספר מכוניות נוספות, שתשמשה כאמבולנסים אר- עיים לפינוי.

הנהגים הופיעו ללא ציוד אישי

הפעיה

היחידה בתנועה על רכב. והנה החלה הפגזת ת- תחים, מרגמות כבדות, מרגמות בינוניות או הפצצה אוירית. חושבני שבמצב כזה יש מקום לשימוש ב- גרות עשן להטעיה, כאילו הרכב נפגע; פעולה כזו מביאה, בדרך כלל, להפסקת אש האויב. במקרה ותקרית כזו קורית בלילה — יש אפשרות למשוך את אש האויב ע"י כוח מיוחד, שיוקצה לתפקיד זה מראש, אשר יבצע תבערות קלות בטוח מסוים מהשיירה וימשוך ע"י כך את אש האויב (באחת מחוברות „מערכות“ צוין, כי הגרמנים השתמשו בשיטה זו במדבר. כל מכונית היתה מצוידת ב-2 גרות עשן, ועם ההפצצה האוירית על שיירה, היו מפעילים מיד את גרות העשן. כתוצאה מכך הרפו המפציצים האנגלים מן השיירה).

תחזוקת נשק

בעלותנו על משלטי האויב התברר, כי חלק מ- הנשק הכזיב והיה בלתי ראוי לשימוש כי התאבק